

SENTÈNCIA 2002-47 DE 19 DE SETEMBRE DE 2002

PROCÉS ADMINISTRATIU. ESCRITS DE CONCLUSIONS. Tenen per objecte la valoració de les proves i la defensa final de les pretensions de cada part. ANUL·LACIÓ DE LA SENTÈNCIA DE PRIMERA INSTÀNCIA. Per haver-se dictat sense donar tràmit de conclusió al Comú d'Encamp. No intranscendència del tràmit omès. PRINCIPI DE CONTRADICCIÓ PROCESSAL. Equitat de les parts en el procés. JUTGE O TRIBUNAL IMPARCIAL PREDETERMINAT PER LA LLEI. Doctrina constitucional. Substitució del batlle ponent. Només per causes d'abstenció o recusació.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència núm. 2002-20, de 7 de març de 2002, va estimar la demanda interposada per la Sra. I.B.P. i altres contra el Decret núm. 293/2000, de 22 de març de 2000 del Comú d'Encamp i contra la desestimació, per silenci del Govern, del recurs d'alçada interposat en contra. La sentència va declarar la nul·litat de ple dret del conveni atorgat entre la demandant i l'esmentat Comú, en data 27 de juliol de 1998, i va condemnar el Comú a retirar tota la infraestructura del telecabina dels Cortals que sobrevola el terreny propietat dels demandants, que té l'estació de sortida a l'anomenat Prat de Llaç i la d'arribada al bony situat entre les collades de Solanelles i d'Enradort.

2.- Contra la sentència esmentada presenta un recurs d'apel·lació la representació del Comú d'Encamp, adduint la vulneració de l'article 50 de la Llei jurisdiccional i de l'article 10 de la Constitució en la mesura que no li fou atorgat el termini per a formular conclusions, que sí ho fou a les altres parts, i demana la retroacció de les actuacions al moment de cometre's la infracció i que es designi un Batlle ponent diferent al que va dictar la sentència.

3.- De l'escrit anterior se n'ha donat trasllat a la representació processal de la part agent que estima que malgrat que no se li va donar tràmit de conclusions a la part apel·lant no hi ha hagut una indefensió material en la mesura que el tràmit omès era intrascendent, com ho revela el fet que no s'indica quines al·legacions s'haurien fet en l'esmentat escrit.

4.- El Govern, en el tràmit de contestació a l'escrit d'apel·lació, va adherir-se a les raons de l'apel·lant i va demanar l'estimació del recurs.

5.- El dia 13 de juliol de 2002 va tenir lloc la vista oral, en la qual les parts van fer les al·legacions més adients a llurs interessos, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que la part apel·lant suscita en aquesta segona instància és exclusivament processal i no es refereix als raonaments que la sentència del Tribunal de Batlles conté sobre els aspectes de fons objecte de la litis.

Totes les parts palesen, i així consta clarament, que la providència de 20 de novembre de 2000, per la que s'atorgava a les parts un termini de quinze dies per a formular els respectius escrits de conclusions no es va notificar al Comú d'Encamp i sí a la demandant i al Govern (foli 139 *reverso* de les actuacions), de manera que la sentència del Tribunal de Batlles es va dictar amb la constància en autes, només, dels escrits de conclusions de les parts notificades, però no del del Comú, que no el va poder presentar.

Per tant, el que cal determinar ara és si l'omissió d'aquest tràmit processal justifica, en aquest cas, la pretensió de l'apel·lant d'anul·lar la sentència i retrotraure les actuacions de la Batllia per tal que s'esmeni el defecte esmentat.

Tercer.- L'article 50 de la Llei de la jurisdicció administrativa imposa el tràmit de conclusions quan s'ha practicat prova en el procés (paràgraf primer), tràmit que és prescindible quan en els autes hi figurin solament els escrits de demanda i de contestació a la demanda (paràgraf segon). El que la característica més important dels escrits de conclusions sigui, per tant, la de servir de vehicle a les parts per la valoració de les proves no significa que aquesta sigui la única finalitat; així ho demostra, d'una banda, el fet de que també és possible -i habitual- la seva presentació quan no hi ha prova o aquesta només és -com en aquest cas- la documental de l'expedient administratiu i, d'altra banda, el de que el paràgraf primer de l'article 50 no circumscriu la finalitat dels escrits citats a la valoració de la prova sinó que l'estén a la de formular les conclusions de les parts en defensa de llurs pretensions. Per tant, els escrits de conclusions tenen per objecte no solament la valoració de les proves sinó la defensa final de les pretensions de cada part, la qual cosa pot comportar la necessitat de rebatre els arguments de les contràries o de recolzar els de les parts que ocupen la mateixa posició en el procés i que no ha estat possible fer en les fases anteriors del procés.

En el cas que analitzem, el tràmit de conclusions del qual es va privar al Comú d'Encamp hagués servit per a rebatre o per recolzar les excepcions que havia presentat el Govern (d'incompetència d'aquest ordre jurisdiccional per conèixer de l'assumpte i de falta de legitimació del Govern) possibilitat que només li havia estat expressa i prèviament atorgada a la part agent en un tràmit independent, i la naturalesa de les excepcions, particularment de la primera, revela que el tràmit omès no era intranscendent, des del punt de vista dels drets processals del Comú d'Encamp, ja que només podia palesar la seva posició en relació a aquelles en l'esmentat tràmit de conclusions, i sense que la circumstància de que posteriorment fossin desestimades en la sentència faci perdre al tràmit omès la naturalesa indicada.

La citada omissió processal justifica l'anul·lació de la sentència de la Batllia, que infringeix l'article 50 de la Llei jurisdiccional i, en conseqüència, caldrà retrotraure les actuacions per tal que el Comú d'Encamp pugui formular conclusions en els termes de l'article 50.

Tanmateix, per una major equitat entre les parts del procés, per tal que la segona sentència es dicti en el marc de la màxima contradicció processal i compte tinguda la sol·licitud de l'apel·lant a la que ens referirem en el següent fonament de Dret, el tràmit de conclusions també s'haurà de conferir novament a les altres parts.

Quart.- La part apel·lant demana que, en el cas d'estimar-se el recurs, la Sala disposi que el Batlle ponent de l'anul·lada quedi exclòs de la deliberació i redacció en la segona sentència, i tot i que no n'indica les raons, és obvi que aquesta petició es basa en el temor a una segona sentència d'igual sentit que la primera, desfavorable als interessos del Comú.

Aquesta Sala no pot donar lloc a aquesta pretensió perquè seria contrària al dret de les parts al jutge o tribunal imparcial predeterminat per la llei. En relació a aquesta exigència, el Tribunal Constitucional, en la sentència de 5 de novembre de 1999 (Causa 99-9-RE) indica que "la predeterminació implica que l'òrgan judicial ha d'haver estat creat de manera prèvia per la norma, que ha d'estar investit de jurisdicció i competència abans que es produeixi el fet generador del procés" i en relació a la imparcialitat diu que s'entén per tal "la possessió per part del jutge de les condicions objectives i subjectives que li permeten mantenir l'equitat o neutralitat del seu criteri sense que estigui mediatitzat per les seves relacions amb les parts ni per les que mantingui amb l'objecte del procés ni per la seva relació orgànica o funcional amb el mateix".

Les normes processals que concreten aquest principi, contingudes en el Capítol III de la Llei jurisdiccional, no poden ser desconegudes, ni pel Tribunal de Batlles a l'hora d'assignar les causes als magistrats, ni per aquesta Sala en atenció a una suposada predisposició del Batlle ponent a dictar una segona sentència del mateix signe, la substitució o l'apartament del qual només es pot basar en alguna de les causes de recusació i d'abstenció recollides en el Capítol quart de la Llei Qualificada de la Justícia, per la qual cosa no es pot atendre la petició formulada per la part apel·lant.

Cinquè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'un especial pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Hble. Comú d'Encamp contra la sentència número 2002-20, dictada el 7 de març de 2000 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que s'anul·la. En conseqüència, es disposa la retroacció del procediment de la primera instància per tal que s'atorgui al Comú d'Encamp, i també a les altres parts, un nou termini de conclusions en els termes de l'article 50 de la Llei jurisdiccional i es dicti nova sentència. No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.